

Vi er ikke af den opfattelse, at det vigtigste redskab i forhold til narkotikabekæmpelsen er udvidet straf, tvangsbehandling, eller hvad man kan finde på af den skuffe.

Hvis vi skal gå efter noget, skal vi gå efter narkobagmændene. Og med narkobagmændene mener jeg de virkelige bagmænd, dvs. dem, der sidder og kontrollerer den internationale handel. Vi ved ikke, hvor mange der er i Danmark, om der overhovedet er nogen, eller om de faktisk sidder i udlandet. Men at der er nogle, der bag ved det hele kontrollerer narkosalget og har en overordentlig god profit på det salg, er en kendsgerning.

På verdensplan er det sådan i dag, at narkotikasalget er en mere indbringende forretning end militærindustrien, og at narkoindustrien, om man vil, har så mange penge mellem hænderne, at den i realiteten er i stand til at bestikke hver eneste dommer og politibetjent i hvilket land, den måtte ønske det. Derfor må vi sige, at hvis man ønsker at gøre noget ved det, er man nødt til at tage fat om roden, som fru Gitte Seeberg også nævnte. Dog mener jeg, hun forsøgte at klippe lidt af toppen.

Roden fik hun ikke fat i, for roden handler jo om, hvad årsagerne er til, at der er stofmisbrugere. Ikke kun at der er nogle, der bruger stof, men at der er stofmisbrugere, som er afhængige i en grad, at de ikke er i stand til at kontrollere det, og da skal man have fat i nogle andre elementer.

For det første må man kigge på, hvad det er for nogle mekanismer, hvad det er for sociale forhold, som er årsagen til det. Det er en mere overordnet diskussion om hele vores sociale politik, hvordan vi i det hele taget gebærder os og organiserer vores samfund, men det er en større diskussion.

Dernæst må det selvfølgelig sikres, at der er nogle forebyggende elementer ude i lokalområderne, i skolerne, i beboelseskvartererne og i byerne, og at der er nogle instrumenter til at lave forebyggelse og oplysning om det skadelige ved stofferne.

For det tredje skal det sikres, at hvis folk alligevel kommer ud i et stofmisbrug, så er en behandling til rådighed på ethvert tidspunkt. Det kan være stoffri behandling eller måske behandling, hvor der indgår stoffer eller stoffer i en del af perioden. Der er forskellige modeller. Det er vigtigt i den sammenhæng at sørge for, at behandlingstilbudene er skruet sammen, sådan at de tager hensyn til hver enkelt misbruger, for

det er min opfattelse, at ligesom alle stofmisbrugere har deres egen vej – jeg vil næsten sige deres personlige vej ind i misbruget – har de også deres egen personlige vej ud af misbruget.

Og hvis man endelig vil tage for det fjerde: For de personer, som ikke er villige til eller interesserede i at tage imod et behandlingstilbud, skal der være mulighed for at få stofferne på anden måde; det, som vi i Enhedslisten kalder for kontrolleret legalisering, det vil sige, at stofferne udleveres på recept. Ved at gøre det kan man tage toppen af en stor del af den narkotikahandel, som findes i det danske samfund. Man kan formodentlig ikke fjerne alt, men man kan tage toppen af en stor del af det.

Det er en vej at gå, men man kan sige, at det er ikke det, som det her lovforslag gør. Dette lovforslag er blot – jeg vil sige, som det også tidligere blev nævnt af Enhedslistens ordfører i dag – et ekko af, hvad man har læst i avisen, at nu skal vi sørme også gøre noget ved det.

Jeg nævnte tidligere, at det, der åbenbart har været årsagen til det, er de såkaldte gambianere. Problemet er, at mange af disse gambianere selv er stofmisbrugere – det er de faktisk for en stor dels vedkommende – og det vil sige, at det ikke er noget, der sænker antallet af stofmisbrugere. Der vil alene komme nogle andre forhandlere og eventuelt, hvis man presser hårdt nok, nogle flere dødsfald og en lidt højere pris på stofferne. Det er sådan set det, man kan regulere ved at øge straffen og ved at gå hårdt til værks; man hjælper ingen mennesker med det her. Så derfor må vi sige, at vi ikke kan støtte det her forslag.

Der er også et andet punkt i det, som undrer mig, at man går ind på. Det er § 2 i L 23 om ikrafttrædelsesdatoen – det står også i bemærkningerne – hvor det er hensigten, at loven reelt skal have tilbagevirkende kraft. Det vil sige, at straffe, man har fået før denne lovs ikrafttræden, skal virke, når man får en straf efter dens ikrafttræden. Det synes jeg synes også er en meget uheldig ting, at man har sådan et element inde. Så det er endnu en grund til, at vi ikke er stemt for denne lov.

Om B 17 skal jeg ikke sige meget. Det har vi tidligere behandlet i dette Folketing som B 62, og Enhedslisten udtalte dengang sin modstand imod det. Jeg tror, hvis man har hørt min ordførertale nu, vil man forstå, at der ikke er meget grund til at sige yderligere om det. Den er om muligt endnu mere ude i hampen end det, som kommer fra regeringen.